

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XLI. Quomodo Acaciani, Imperatore ab Occidentis partibus reverso, CP.
congregati, Ariminensem fidem nonnullis ei additis, confirmarunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

λαυρίκιον, δι' ὧν ἀδικεῖσθαι τῆς συνόδου τῶν κλεισίων ἐμύλων· ὡς δὲ ἐδὲν πλέον ἠνύετο, ἔπι τὴν κωνσταντινέπολιν ὄρμησαν, ἔπι τὸ διδάξαι τὸν βασιλέα τὰ κειθὲν αὐτοῖς·

A Lauricium adversus Acacianos deposuerunt, quibus denuntiabant violatum esse iudicium synodi. Porro cum nihil amplius perficeretur, Constantinopolim profecti sunt, ut Imperatorem de iis quæ decreverant certiore facerent.

Κεφ. μα'.

Ὁ βασιλεὺς ἐπαυλὸντος ἐκ τῆς περιουσίας μισθῶν, οἱ ἀκακίον ἐν τῇ κωνσταντινέπολει συναχθέντες, τῶν ἐν κλεισίων πύσιν ἐκίρωσαν, προσδόντες αὐτῇ πινά·

CAPUT XLI.

Quomodo Acaciani, Imperatore ab Occidentis partibus reverso, Constantinopoli congregati, Ariminensem fidem nonnullis et additis confirmarunt.

ΚΑΙ γὰρ παρῆν ἀπὸ τῶν ἐπαυλίων μερῶν Β ἀναστρέψας ὁ βασιλεὺς· καὶ τότε τὸν ἐπαρχὸν τῆς κωνσταντινέπολεως καλέσῃσεν, ὄνομα, τὴν ἀνθυπάτων παύσας δαχρὴν φθάσαντες δὲ οἱ ἀκακίον, παρδαλάσασιν αὐτὰς βασιλεῖ, διδάξαντες μὴ δέχεσθαι τὴν ἰσ' αὐτῶν ἐκτεθεῖσαν πύσιν διόπερ ἀγανακίησας ὁ βασιλεὺς, ἐπενόησε διασείρειν αὐτὰς, νόμῳ κελύσας, τὰς ἰσποκεμδύας αὐτῶν δημοσίοις λειτουργίαισι, τῇ ἰδία τύχῃ ἀποδίδουσ· καὶ γῆσαν πνὲς δὲ αὐτῶν λειτουργίαις ἰσποκείρωμοι, οἱ μὴ βυλθίηριων· οἱ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τάξεων τέτων δὴ ἔτως ταρραπομύρων, οἱ ἀκακίον ἐπιμέναντες τῇ κωνσταντινέπολει, σινέδριον ἔτερον πεποιήκασιν, τὰς βιθυνίας ἐπισκόπους μετὰ πεμψάμενοι γρόμενοι ἐν οἱ πάντες τὸν δαχρὸν πενήκοντα, οἷς καταριθμητὸ μάρτυς ὁ καλκιδόνος, βεβαμῆσι τῶν ἐν δαχρὸν μὲν τῆς ἰσποκείρας ἀναγνωσθεῖσαν πύσιν· ἢν ἀκακίον ἢν ἀν' ἐνταυθα παρκεῖσθαι, εἰ μὴ ἐν αὐτῇ παρκεῖσθαι ἐκασιν· ἐπειδὴ ὁ πινά αὐτῇ παρκεῖσθαι ἐκασιν· ἀναγκαῖον καὶ αὐτῶν ἐνταυθα παρκεῖσθαι· ἐστὶ ὁ ἐν τοῖς ῥήμασι τέτοις· Πιστεύομεν εἰς ἕνα μόνον Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ἐξ ἧς τὰ πάντα· καὶ εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν ἔσθαι, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· ἐκ πατρὸς γεννηθέντα ἐκ Θεοῦ· δι' ἧς τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα· γνηθέντα ὁ μονογενῆ, μόνον ἐν μόνῳ πατρὶ, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, ὁμοιον τῷ γνηθέντι αὐτὸν πατρὶ καὶ τὰς γραφάς· ἢ τὴν γνηθῆσιν ἐδὲις γνώσκει, εἰ μὴ μόνος ὁ γνηθῆσας αὐτὸν πατὴρ· τέτον οἶδα μὲν μονογενῆ ἔσθαι υἱὸν, πέμπτοντος ἔσθαι πατρὸς

Etenim Imperator ab Occidentis partibus reversus, in ea urbe commorabatur: quo etiam tempore Praefectum urbis Constantinopolitanæ primum constituit Honoratum, extincto Proconsulatus officio. Verum Acaciani cum illos pravenissent, calumniati sunt apud principem, docentes non admitti ab illis fidem quam ipsi exposuissent. Quamobrem indignatus Imperator, eos dispergere constituit, lege lata præcipiens, ut quicumque inter illos publicis functionibus erant obnoxii, ad pristinam conditionem redigerentur. Nam ex illis alii Municipalem ordinem, alii diversorum in provinciis officiorum functionibus erant adstricti. His ita perturbatis, Acaciani Constantinopoli diutius immorantes, aliud Concilium coegerunt, accessit Episcopis Bithynia. Congregati igitur Antistites numero quinquaginta, inter quos erat Maris Episcopus Chalcedonis, fidei formulam Arimini perlectam, cui præfixi erant Consules, confirmarunt. Quam quidem hoc loco inferere supervacuum esset, si nihil de suo illi adiecissent. Sed quoniam nonnulla ei verba attexerunt, necessarium omnino est, ut hic denuo adscribatur. Est autem huiusmodi.

Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, ex quo sunt omnia: & in unicum filium Dei, ante omnia sæcula & ante omne principium, genitum ex Deo, per quem omnia facta sunt, tam visibilia, quam invisibilia: eumque solum unigenitum ex patre natum esse, solum ex solo, Deum ex Deo: similem ei qui ipsum genuit patri secundum Scripturas: cujus generationem nemo novit, nisi solus qui illum genuit pater. Hunc unigenitum filium Dei scimus à patre missum

descendisse de cælis, sicut scriptum est, A
 & ex Spiritu sancto natum de Maria
 Virgine secundum carnem, & cum disci-
 pupilis conversatum, & universâ dis-
 pensatione juxta patris voluntatem im-
 pletâ, crucifixum, mortuum ac se-
 pulchrum esse, & ad inferos descendisse:
 quem & ipse orcus exhorruit. Qui
 etiam tertio post die surrexit à mortuis,
 & cum discipulis versatus est: tan-
 demque completis quadraginta die-
 bus, adsumptus est in cælum, sedet-
 que ad dexteram patris, extremo res-
 surrectionis die venturus in gloria pa-
 tris, ut reddat unicuique mercedem
 operum suorum. Et in Spiritum sanctum,
 quem ipse unigenitus Dei filius,
 Christus, Dominus ac Deus noster
 promisit se missurum generi humano
 advocatum, sicut scriptum est, Spiritum
 veritatis: quem & ipsis misit, postea-
 quam ascendisset in cælum. No-
 men autem substantiæ, quod simplicius
 à patribus positum est, & quod igno-
 tum populis offensionis fuit, propterea
 quod in sacris literis non continetur,
 placuit amoveri, nec ullam deinceps
 ejus fieri mentionem, quandoquidem
 sacre literæ nusquam meminere sub-
 stantiæ patris ac filii. Nam hyposta-
 sis Patris & Filii ac Spiritus sancti ne
 nominari quidem debet. Similem au-
 tem dicimus filium patri, quemadmo-
 dum divinæ Scripture dicunt ac docent.
 Omnes porro hæreses, suæ quæ olim
 damnatæ, seu quæ recens ortæ, huic
 à nobis expositæ fidei refragantur,
 anathema sint. Et hæc quidem Con-
 stantinopoli tum recitata sunt. Nos ve-
 ro expositionum fidei labyrinthum tan-
 dem aliquando emensi, earum nume-
 rum jam colligamus. Post fidem quæ
 Nicææ promulgata est, Antiochiæ in
 dedicatione Ecclesiæ duas expositiones D
 fidei conscripserunt. Tertia est, quam
 Narcissus & qui cum illo erant Episcopi,
 Constanti Augusto tradiderunt in Gal-
 liis. Quarta, quæ per Eudoxium in
 Italiam missa est. Sirmij vero tres con-
 scriptæ sunt: quarum una cum præfixis
 Consulibus nominibus Arimini recitata
 est. Octava est quam Acaciani Seleuciæ
 promulgarunt. Postrema Constantino-
 poli edita est cum nova appendice. Huic
 ἐν ἰταλία πεμφθεῖσα ἐν σιρμίου τρεῖς ὑπηγορεύθησαν, ὧν ἡ μία ἐν δερμίνῳ μὲν
 ὑπαλείας ἀνεγνώθη ὁ γδ' ὅθεν δέ ἐστιν, ἢ ἐν σελευκείᾳ, ἢν οἱ περὶ ἀκακίον ἀνεγνώ-
 κισαν τελευταία ᾗ, ἐν κωνσταντίνῳ πόλει μὲν τῆς πρῶτης ἐκδοθείσης ἀνεγνώθη

ἡ δὲ ἀναγνώσις ἐν τῶν ἑρανῶν, ὡς γέγραπται,
 ἐπὶ καλαύσει τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆ θανάτου καὶ
 ἡμνηθεῖα ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ μαρίας
 παρθένου τὸ καὶ σάρκα, ὡς γέγραπται, καὶ ἀνα-
 σταφένᾳ μὲν τῶν μαθητῶν, καὶ πάσης τῆς οἰκο-
 νομίας πληρωθείσης καὶ τὴν πατρικίῳ βέλ-
 σιν, σαυρωθέντα καὶ ἀποθανόντα, καὶ ταφέντα,
 καὶ εἰς τὰ καλαύθονια κατεληλυθότα ὅτι πᾶσι
 καὶ αὐτὸς ὁ ἀδὸς ἐπηξεν ὅς τις καὶ ἀνίστη
 δὲ τῶν νεκρῶν τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ διέτετε
 μὲν τῶν μαθητῶν καὶ πληρωθεισῶν τῶν τεσ-
 σαράκοντα ἡμερῶν, ἀνελήθη εἰς τὰς ἑρα-
 νῆς, καὶ καθέζετο ἐν δεξιᾷ τῆ πατρὸς, ἐλθόν-
 τῳ ἐν τῇ ἑκάτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως
 ἐν τῇ πατρικῇ δόξῃ, ἵνα ἀποδώσῃ ἐκάστῳ τὰ
 ἔργα αὐτῶν καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὅπερ αὐ-
 τὸς ὁ μονογενὴς τῆ Θεοῦ ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριος
 καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐπηξείλατο πέμπειν τὰ ἅγια
 τῶν ἀνθρώπων ἡρώδης κλητῶν, καθάπερ γέγρα-
 πται, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὅπερ αὐτὸ
 ἐπέμψεν, ὅτε ἀνελήθη εἰς τὰς ἑρανεῖς τὸ
 ὄνομα τῆς ἰσίας, ἀπλῆς ἐργῶν ὑπὸ τῶν πατέρων
 ἐτέθη, ἀγνοούμενον ᾗ τοῖς λαοῖς, σκάνδαλον
 ἐφέρετο, διότι μὴ δὲ αἱ γραφαὶ τῆτο ἀνεγνώ-
 σιν, ἤρσε ἀπειρηθῆναι, καὶ παντελῶς μὴ
 μίαν μνήμην τῶν λοιπῶν ἡμερῶν, ἐπεὶ ἡμεῖς
 αἱ ἰθαίαι γραφαὶ ἑδὰ μὲν ἐμνημόνευσαν
 περὶ ἰσίας πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος
 ὑπόστασις περὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος
 ἰσομοῦν ἰσομοῦν ἰσομοῦν τὸν υἱὸν τῆ
 πατρὸς, ὡς λέγεται αἱ ἰθαίαι γραφαὶ καὶ διὰ
 σκεῖσι πᾶσαι ἰθαίαι ἀίρεσις, αἱ τε ἡδὴ πρῶται
 ἐργῶν κατελείθησαν, καὶ αἱ τινες ἐὰν καινότερον
 ἡρώδῳ, ἐνανθίαι τυγχάνουσαι τῆς ἐκδοθείσης
 ταύτης γραφῆς, ἀνάθεμα ἔσονται ταῦτα
 μὲν ἐν κωνσταντίνῳ πόλει τότε ἀνεγνώθησαν
 ἡμεῖς ᾗ τὸν λαβόμενον τῶν ἐκδοθεισῶν ὁ πᾶσι
 διανύσαντες, τὴν ἀπαρῆμψιν αὐτῶν σιωπῶν
 γάγωμεν μὲν γὰρ τὴν ἐν νικαίᾳ πίσιν, ὡς ἐργῶν
 ἀντιοχείᾳ τοῖς ἐγκανίσις διόσας ἐκδοθείσης
 ὑπὸ ἰσοδοῦσαν τρίτη δέ ἐστιν, ἢ ἰθαίαι
 ἡδὴ τῶν περὶ νάρκισσον ἐν ταῖς γαλλίαις
 βασιλεῖ κωνσταντίνῳ τελεῖται ᾗ δι' εὐδοξίου
 ἐν ἰταλία πεμφθεῖσα ἐν σιρμίου τρεῖς ὑπηγορεύθησαν, ὧν ἡ μία ἐν δερμίνῳ μὲν
 ὑπαλείας ἀνεγνώθη ὁ γδ' ὅθεν δέ ἐστιν, ἢ ἐν σελευκείᾳ, ἢν οἱ περὶ ἀκακίον ἀνεγνώ-
 κισαν τελευταία ᾗ, ἐν κωνσταντίνῳ πόλει μὲν τῆς πρῶτης ἐκδοθείσης ἀνεγνώθη

κειαι ηδ αυτη, μητε εσαν, μητε υποσασιν
Επιθελεγεν ταυτη ε ελφιλιας ο τρω γοτ-
θων επσκοπο τοτε πρωτον σωβεθε τον
ηδεμπροδεν χρονον, την εν νικαια πισιν ησπα-
ζεθε, επομνηθε θεοφιλω, ος τρω γοτθων επι-
σκοπος ων, τη εν νικαια σιωδω παρων καθυ-
πεγραψε τοσαυτα μην περι τετων ειρησθω

A enim adjectum est, ut neque substan-
tia neque hypostasis de Deo diceretur.
Porro huic fidei etiam Ulfila Gothorum
Episcopus tunc primum consensit, Nam
ante illud tempus Nicenam fidem am-
plexus fuerat: secutus Theophilum,
qui cum Gothorum esset Episcopus,
Nicano Concilio praesens suscripserat.
Sed de his haecenus.

Κεφ. μδ.

C A P. XLII.

Ο καθαιρειν του Μακεδονιου, ευδοξιου και επισκοπων
Κωνσταντινου πολεις κατεχον.

Qualiter deponit Macedonio, Eudoxius epi-
scopatum Constantinopolitans obtinuit.

Ο η περι ακακιον και ευδοξιον, εν τη
κωνσταντινου πολει περι το ανικαθαιρειν
και αυτοι τινας τε ετερες μερες, αγωνα επι-
θεντο ισον δε, οπ εδ ετεροι δια θρησκειαν,
αλλα δι ετερας παρφασεις, τας καθαιρε-
σεις πεποιω. διακενωμυροι ηδ περι πι-
σεως, εν τα καθαιρειν αλληλες, την αλληλων
πισιν ε διεμεμφοντο συζηωμενοι η οι περι
ακακιον τη βασιλειωσ οργη, ην καλα τε τρω
αλλων, και μαλιστα κατα μακεδονιου φυ-
λακων εκλελεσαι εσπεδαζεν, καθαιρεσι
πρωτον μεν μακεδονιον, η ως αιπον πολλων
φονων ηρωμενοι, η οτι διακονον επι πορνεια
αλονα εδεξαθε εις κοινωνιαν ελευσιον δε τον
κυζικου, διοτι ηρακλειον τινα ιερεα ε εν τυρω
ηρακλειωσ, επι γοηεια ληθεντα βαπισιασ,
εις διακονον παρβαλλεθε βασιλειον η, τον ε
βασιλαιν, και ηδ ετωσ ονομαζεθε, τον εν
αγκυρα εις τον τοπον μαρκελλου παρχει-
σθεντα, ως αδίκωσ τινα βασανισαντα, και σι-
δηροδεσμοισ φυλακαισ κατακλεισαντα και
οτι συκοφανιασ ισιν ερραφεν ετι μην ε οτι
δι επσολων τας εν αφρικη εκκλησιασ ετα-
ραξεν δρακονιον η, οτι διαπο γαλασιασ μετε-
θη εις περγαμον καθειλον η και νεωναν τον
σελδικειασ εν η εγεγονει η σιωδω, ετι μην
και σωφρονον τον πομπηικησ πολεωσ τησ εν
παφλαγονια, η ελπιδιον σαλαων τησ μα-
κεδονιασ, ε των ιερογλυμων κυελλον, και
αλλασ δι αλλασ αιτιασ δεξεβαλλον

B C A Eterum Acacius & Eudoxius &
C qui cum illis erant Constantinopo-
poli, id maxime ambibant, ut & ipsi
vicissim nonnullos adversarum partium
deponeret. Sciendum porro est, neu-
tros ob religionem, sed propter alias
causas, huiusmodi depositiones decre-
vissent. Nam quamvis in fide dissentie-
bant, tamen cum se vicissim depone-
rent, neutra pars alterius fidem infimu-
lavit. Qui igitur ab Acacio stabant,
aburentes Imperatoris indignatione,
quam ille jampridem animo conce-
pratum adversus alios tum praecipue
C contra Macedonium explere satagebat,
primum quidem deponunt Macedonio-
um; tum quod plurimarum caedum
auctor fuisset, tum quod diaconum in
fornicatione deprehensum ad commu-
nionem admiserat, Eleusium deinde
Cyzicena urbis Episcopum, propterea
quod Heraclium quendam Herculis
Tyrii sacerdotem, maleficij & magica-
rum artium convictum, cum sacro bap-
tismate initiasset, mox diaconum ordina-
verat. Tum Basilium seu Basiliam, sic e-
nim etiam appellabatur, qui Marcelli loco
Episcopus Ancyrae fuerat constitutus,
eo quod quendam injuste torserat, &
D catenis ferreis vincitum custodiae manci-
paverat: praeterea eo quod adversus
nonnullos calumnias struxerat: deni-
que quod Ecclesias Africae epistolis suis
perturbaverat. Dracontium vero idcir-
co deposuerunt, quod ex Galatia Per-
gamum transfugerat. Abdicarunt etiam
Neonam Episcopum Seleucia, qua in
urbe synodus habita fuerat: Sophronium
quoque Episcopum Pompejopolis,
quae urbs est Paphlagoniae: Elpidium
Satalorum Atmeniae, Cyrillum Hiero-
solytorum Episcopum, alios denique
alias ob causas exauctorarunt.

